

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Obec Dlažkovice**, se sídlem Dlažkovice 62, Třebívlice, zast. Mgr. Janou Zwyrtek Hamplovou, advokátkou se sídlem Olomoucká 36, Mohelnice, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 8. 12. 2011, čj. 9966/11-1700-505680, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2014, čj. 15 Af 169/2011-61,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci, obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[1] Žalobkyně obdržela v letech 2006 a 2007 na základě rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 14. 8. 2006, čj. 30068/2006-52 (nahrazeného rozhodnutím ze dne 28. 12. 2006, čj. 48315/2006-72) a ze dne 4. 9. 2009, čj. 31886/2007-72, investiční dotace za účelem rekonstrukce multifunkčního sportovně rekreačního centra ve výši 2 282 000 Kč, resp. 1 170 000 Kč, celkem tedy částku 3 452 000 Kč.

[2] Platebním výměrem Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 12. 4. 2011, čj. 93087/11/214984507527, byl žalobkyni vyměřen odvod prostředků

poskytnutých ze státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně ve výši 3 452 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 9. 2011, čj. 7202/11-1700-506345, zamítlo a platební výměr potvrdilo.

[3] Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 15. 12. 2011 byl stěžovatelce prominut odvod ve výši 2 900 782 Kč z původně vyměřeného odvodu ve výši 3 452 000 Kč.

[4] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) žalobu proti rozhodnutí původního žalovaného ze dne 12. 9. 2011, zde citovaného v odst. [2], zamítl rozsudkem ze dne 30. 6. 2014, čj. 15 Af 82/2011-60. Řízení o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku krajského soudu bylo usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2014, čj. 1 As 101/2014-36, pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno.

[5] Platebním výměrem ze dne 22. 9. 2011, čj. 00264512/11/214984507527, vyměřil správce daně žalobkyni penále ve výši 3 452 000 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí původní žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 12. 2011, čj. 9966/11-1700-505680, zamítl a platební výměr potvrdil.

[6] Rozhodnutím Generálního finančního ředitelství ze dne 28. 2. 2012, čj. 2984/12-3330-010362, bylo stěžovatelce prominuto penále ve výši 2 900 782 Kč z původní částky 3 452 000 Kč.

[7] Žalobu proti naposledy uvedenému rozhodnutí původního žalovaného zamítl krajský soud rozsudkem napadeným kasační stížností.

[8] S účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ke dni 1. 1. 2013 se žalovaným namísto původně žalovaného stalo v řízeních navazujících na jeho rozhodnutí Odvolací finanční ředitelství.

[9] V kasační stížnosti proti v záhlaví označenému rozsudku krajského soudu žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) poukázala na skutečnost, že jí rozhodnutím Generálního finančního ředitelství čj. 2984/12-3330-010362, zde citovaným v odst. [6], bylo prominuto penále ve výši 2 900 782 Kč z původní částky 3 452 000 Kč. Dle názoru stěžovatelky přitom odvod neměl být vůbec vyměřen, protože nemělo být vyměřeno ani penále.

[10] Stěžovatelka namítla, že v nyní posuzované věci „došlo nesprávně ke sloučení dvou samostatných záležitostí do jedné odvodové povinnosti,“ neboť dotace byly poskytnuty na základě dvou samostatných rozhodnutí. Platební výměry na penále tak měly být vydány pro každou věc samostatně, a to na zcela jiné částky. Stěžovatelka dále uvedla, že platební výměr obsahoval nesprávné poučení, jež v rozporu s § 32 odst. 2 písm. f) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) neobsahovalo informaci o formě a místu podání opravného prostředku.

pokračování

[11] Správce daně dle stěžovatelky nesprávně zahrnul do úhrad daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), z čehož následně dovodil nesplnění podmínky poměru financování z vlastních zdrojů. *„Obec neměla možnost zjistit z žádného dokumentu, který v souvislosti s přijetím datací podepisovala, že DPH nesmí být do celkových nákladů akce započítáváno.“* Dotační pravidla musí být přitom předvídatelná a jednoznačná. Pokud stěžovatelka vydala určitou částku i s DPH, *„je tato částka skutečnou hodnotou ceny díla, a od této částky také odvozovala svou finanční spoluúčasť.“* V důsledku uvedeného pochybení správce daně nesprávně dospěl k závěru, dle něhož stěžovatelka nesplnila podmínku dodržení poměru vlastních prostředků financování a prostředků poskytnutých dotací. Nesprávným je pak dle stěžovatelky i správcem daně učiněné posouzení splnění realizace akce dle projektu. Tato pochybení následně aproboval i krajský soud.

[12] Stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

II.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že v nyní projednávané věci je předmětem přezkumu platební výměr, jímž bylo stěžovatelce stanoveno penále. K této otázce např. v rozsudku ze dne 7. 8. 2014, čj. 10 As 48/2014-35, Nejvyšší správní soud uvedl, že penále je *„ve vztahu k porušení rozpočtové kázně sekundárním nárokem, který je existenčně spjatý s povinností provést odvod za porušení rozpočtové kázně. Penále je příslušenstvím odvodu, a proto sleduje jeho osud (shodně také rozsudek NSS ze dne 1. 8. 2011, čj. 8 AfS 6/2011-86, bod 14). Pokud bylo penále stěžovatelce vyměřeno samostatným platebním výměrem, musí veškerá polemika s tím, zda skutečně k porušení rozpočtové kázně došlo, proběhnout v rámci přezkumu rozhodnutí o uložení odvodu, nikoliv rozhodnutí o sdělení předpisu penále, které na rozhodnutí o uložení odvodu toliko navazuje. V rámci přezkumu platebního výměru, jímž byl sdělen předpis penále, nelze přihlížet k námitkám proti zákonnosti rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně (viz též rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 1 AfS 47/2009-45, věc městys Jimramov, bod 8, a dále již cit. rozsudek čj. 8 AfS 6/2011-86, body 15-16, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2009, čj. 7 AfS 129/2009-86, věc VHC - holding, a. s.). Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován a je zaměřen zejména na posouzení, zda penále mělo být vůbec předepsáno,*

zda bylo předepsáno ve správné výši a za relevantní dobu (viz rozsudek NSS ze dne 9. 1. 2013, čj. 9 Afs 4/2012-30, věc Zoologická zahrada Ústí nad Labem).“

[17] Závěry obsažené v citovaném rozhodnutí jsou zcela aplikovatelné i v nyní projednávaném případě, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal důvod jakkoli se od nich odchýlovat. Námitky vztahující se k zákonnosti platebního výměru, jímž byl stěžovatelce vyměřen odvod prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu za porušení rozpočtové kázně, nemohly proto být předmětem přezkumu v nynějším řízení. Jimi by se býval mohl Nejvyšší správní soud zabývat v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku krajského soudu ze dne 30. 6. 2014, čj. 15 Af 82/2011-60; toto řízení však musilo být a bylo usnesením Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 101/2014-36 zastaveno (viz zde odst. [4]).

[18] Jediná z přezkumu se nevymykající stěžovatelčina námitka směřující proti samotnému platebnímu výměru, kterým jí bylo vyměřeno penále, se týká v něm uvedeného a dle tvrzení stěžovatelky nesprávného poučení. Tuto námitku Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnou.

[19] Stěžovatelka namítla, že napadený platební výměr postrádá poučení o místu a formě opravného prostředku dle § 32 odst. 2 písm. f) zákona o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud k tomu ve shodě s krajským soudem i původním žalovaným uvádí, že byt byla daňová kontrola u stěžovatelky zahájena dne 24. 8. 2010, tedy ještě podle zákona o správě daní a poplatků, platební výměr na penále byl vydán až 22. 9. 2011 (krajský soud chybně uvádí datum 12. 4. 2011, což však na posouzení věci nemá žádný vliv), tedy již za účinnosti zákona č. 280/2011 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“). Dle § 264 odst. 1 daňového řádu přitom platí, že *„řízení nebo postupy, které byly zahájeny podle dosavadních právních předpisů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí a práva a povinnosti z nich plynoucí se posoudí podle ustanovení tohoto zákona, která upravují řízení nebo postupy, které jsou jim svou povahou a účelem nejbližší.“*

[20] Dle § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu rozhodnutí obsahuje *„poučení, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je tak možno učinit, u kterého správce daně se odvolání podává, spolu s upozorněním na případné vyloučení odkladného účinku.“* Stěžovatelka byla v poučení uvedeném v napadeném platebním výměru informována, že proti němu lze podat ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení odvolání, dále že odvolání je nepřípustné, směřuje-li pouze proti odůvodnění rozhodnutí, podává se u správce daně, vůči jehož rozhodnutí směřuje, a zároveň, že podané odvolání nemá dle § 109 daňového řádu odkladný účinek. Uvedené poučení tudíž bezezbytku dikci § 102 odst. 1 písm. f) daňového řádu naplňuje.

III. Závěr a náklady řízení

[21] Pro uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost dle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

pokračování

[22] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu